

Keleti Ágnes és Tarantino elmaradt találkozása

2025 január 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nem semmi! Olvassák el! Megdöbönt?! - Minden idők legjobb el nem mesélt története.

Az év második napján, egy héttel a száznegyedik születésnapja előtt elhunyt Keleti Ágnes a legidősebb olimpiai

bajnokként és minden idők egyik legeredményesebb magyar sportolójaként tiszteljük. A kiváló tornász ennél többet hagyott ránk, ember maradt a történelem viharaiban, a melbourne-i olimpián a kéziszers-csapat tagjaként aratott győzelme pedig olyan történet, ami megfilmesítés után kiált.

Minden idők legjobb el nem mesélt története.” Quentin Tarantino így jellemezte az 1956-os olimpia melbourne-i vízföldként elhíresült Magyarország–Szovjetunió vízilabda-mérkőzését. (Amely, csak a rend kedvéért, nem a torna a döntője, csupán a hatos döntő egyik találkozója volt, a magyar válogatottnak másnap Jugoszláviát is le kellett győznie az aranyéremhez.) A sztori olyan mélyen megérintette az Oscar-díjas amerikai filmrendezőt, hogy A szabadság vihara (angolul Freedom's Fury) címen dokumentumfilmet is forgatott belőle, amit ugyanúgy 2006-ban mutattak be, csak néhány héttel hamarabb, mint a történetből Andy Vajna rendezésével készült – Amerikában szintén vetített – Szabadság, szerelem (Children of Glory) című játékfilmet.

Egy másik ötvenhatos magyar sporttörténetet is Tarantino figyelmébe ajánlhatunk. Igaz, a melbourne-i olimpián a magyar női kéziszerscsapat győzelme nem véres küzdelem, hanem tündérmese. A Bodó Andrea, Keleti Ágnes, Kertész Alíz, Korondi Margit, Köteles Erzsébet, Tass Olga összetételű női tornacsapat ugyanúgy a szovjeteket megelőzve, továbbá hatalmas közönségsikert és nemzetközi visszhangot kiváltva győzött, mint a vízilabda-válogatott.

A siker elzmenyei az 1952-es játékokig nyúlnak vissza.

A magyar tornászlányok Helsinkiben is külön versenyt vívtak a szovjetekkel, ám a nagy presztízzsel bíró kéziszerscsapat-döntőben csupán bronzérem jutott nekik, mindenekelőtt azért, mert (csupán a történeti hátszínkedvéért) Korondi Margit kezéből kicsúszott a buzogány. A csapat edzője, Herpich Rezsőné (a válása után későbbi férjzett nevén Nagy Jenőné), a rettegve szeretett Vali néni akkor döntötte el, hogy buzogány helyett a lányok a jövőben zászlóval, avagy szalaggal mutatják be a közös gyakorlatukat.

A húzás bejött, a magyar tornászok már az 1954-es római világbajnokságon is győztek égszínkék szalagokkal elbővölve a közönséget.

Vagy inkább zászlókkal. A korabeli szóhasználat nem alaptalanul emleget zászlót a később meghonosodott szalaggal szemben, hiszen a szer húsz centi széles és hat méter hosszú volt, valóban inkább emlékeztetett elnyújtott lobogóra, semmint szalagra. Nem kell hozzá mély képzelőerő, hogy beleéljük magunkat, milyen hatást váltott ki Melbourne-ben, amikor a mieink persze nem égszínkék, hanem forradalmi hevületben nemzeti színű szalagokkal vonultak fel a pódiumra. Még a közismert apró malort is a maguk javára fordították. Történt ugyanis, hogy Tass Olga szalagja elkallódott az olimpiai faluban – mi sem természetesebb, hogy egyesek szovjet ármánykodásra gyanakodtak –, márpedig a szabályok szerint egységes szerelésben lehetett csupán fellépni. Vali néni leleményesen, a történelmi hangulatot meglovagolva mászott ki a slamasztikából. A házigazdától szerzett egy szivárványszínű szalagot, a zsűrit pedig azzal szerelte le, a megkülönböztetett szer a magyar nép szabadság- és békevágyát szimbolizálja.

A visszaemlékezések szerint négyszer is dübörgő tapsvihár kísérte a magyar lányok négyperces előadását. Igen, négyszer, mert a közönség más-más okból háromszor is visszatapsolta Keleti Ágneseket. Először azért, mert Fülöp edinburgh-i herceg, a verseny fővédnöke már a magyar csapat előadása közben érkezett meg a tornacsarnokba. Annyira lenyűgözte a magyar hölgyek produkciója, hogy lement a zsűritagokhoz, és noha tudta, hogy ez szabálytalan, mégis megkérte őket, hadd mutassák be újra a gyakorlatot. Időközben befutott II. Erzsébet brit királynő is, akinek ugyanaz volt az óhaja, mint a férjének. A végeredmény persze nem is lehetett kérdéses, s a magyar csapat immár aranyérmesként negyedszerre is pódiumra lépett zúgó tapsvihár közepette. Hasonlóra sem előtte, sem utána nem volt példa a sporttörténelemben. Minderről sajnos csak néhány másodperces korabeli filmfelvétel maradt fenn, ám ezt végignézve is feltűnő a magyar tornászok kecses, nőies, művészi produkciója.

Történt mindez ugyanazon a napon, 1956. december 6-án, amikor a magyar–szovjet pólómeccset játszották.

Már ott és akkor eldől, hogy a magyar csapat soha többé nem léphet pódiumra ebben az összeállításban. Bodó Andrea, Korondi Margit és Keleti Ágnes nem utazott haza, az előbbi kettő az Egyesült Államokban, utóbbi pedig Izraelben telepedett le. Keleti Ágnes történetesen már a világháború után is csak a sport tartotta Magyarországon; édesapja Auschwitzban hunyt el, a férje legalább hazajutott Mauthausenből, az édesanyját és a testvérét pedig Raoul Wallenberg mentette ki Budapestről.

A melbourne-i győzelmen felül van még egy érdekesség, ami a hat hölgyet összeköti. Mindannyian matuzsálemi kort értek meg. Köteles Erzsébet 2019-ben 94, Tass Olga 2020-ban 91, Bodó Andrea és Korondi Margit 2022-ben

88, illetve 89, Keleti Ágnes két hete 103 esztendősen hunyt el, Kertész Alíz pedig 89 évesen szerencsére még mindig velünk van.

Ez azért nem lehet véletlen. Vajon mi a titkuk?

„Erzsike és Olga életük végéig mozogtak, Gréti és Dea is esküdött a tornára, én is sportolgotok naponta egy órát, gimnasztikázom, sétálok.” Kertész Alíz – helyesebben Alice, ahogy ? maga használja – a 2022-ben a [Nemzeti Sportnak adott](#), szándéka szerint utolsó interjújában így fogalmazott. Keleti Ágnes pedig, hogy róla se feledkezzünk meg, 2018-ban, 97 évesen a God’s Talent izraeli kiadásában [lement spárgába](#).

Ahogy mondani szokás, addig élünk, ameddig mozgunk, avagy ameddig mozgunk, addig élünk. Ez lenne az életelixír...

Ilyen egyszer? lenne? Kíváncsiságból felütöttem a már említett 1956-os vízilabdacsapat tagjainak vonatkozó adatait. Kanizsa Tivadar tragikusan fiatalon, 42 évesen autóbalesetben hunyt el, Boros Ottó 59, Mayer Mihály 66, Zádor Ervin 77 évet élt, Bolvári Antal, Gyarmati Dezs?, Heves István, Jeney László és Kárpáti György viszont kivétel nélkül megélte, ha a kilencvenet nem is, egyt?l egyig legalább a nyolcvan évet. Valamennyi melbourne-i érmet és sportágot végigböngészve már vegyesebb a kép, de azért nem vitás, hogy a sport akkoriban még egyértelm?en az egészséges életmódot szolgálta. A n?i tornát történetesen Olga Korbut felt?nése forradalmasította, vitte el az akrobatika irányába a hetvenes évek elején. Az ötvenes években még elképzelhetetlen volt, hogy a n?k hajmereszt?, az egészségüket is veszélyeztet? elemeket mutassanak be.

És manapság? Lehetnek kétségeink.

A ciklikus sportágak, az úszás, az atlétika, a kerékpár vagy éppen a nálunk népszerű és eredményes kajak-kenu legjobbjai már nem is a teljesít?képességük határait fessegetik, hanem azon is túlra merészkednek a sikerek érdekében. A profi labdarúgók kétségtelenül vagyonokat keresnek, de az is már-már embertelen, amilyen terhelésnek ki vannak téve hétr?l hétre, lényegében megállás nélkül, mert az üzletnek pörögnie kell.

Idézhetnénk a hírhedt Goldman-dilemmát is. Az immár több mint négy évtizede, 1982-ben publikált felmérés szerint a sportolók több mint fele hajlandó lenne olyan pirulát beszedni, amely garantálná a gy?zelmet életük versenyén, akár az olimpián akkor is, ha az öt éven belül a halálukat okozná.

A coubertini elveket hagyjuk is, örüljünk annak, ha az alfa generáció tagjai legalább hallottak az újkori olimpiák atyjáról. Elv és gyakorlat sajnos a mindennapokban sem jár kéz e kézben. Közben azt szajkózzuk, hogy sportnemzetb?l végre sportoló nemzetné kellene felfejl?dnünk, a sportegyesületek jelent?s hányada eltanácsolja azon utánpótlás-versenyz?it, akik nem hajlandók a profi sport követelményeinek eleget tév? edzésadagokat teljesíteni, csupán az egészségük érdekében, kedvtelésb?l akarnak sportolni, egy másik hányaduk pedig lasszóval fogdossa össze és igazolja le a gyerekeket, csak hogy a létszám után nagyobb normatív támogatást markolhasson fel.

A sport tényleg a biznisz részévé vált, s nemcsak professzionális szinten, hanem az életmódra épül? valamennyi üzletág fel?l nézve is. Magáért a mozgás örömeért sajnos csak a társadalom jelent?sen kisebb része vállalja a fáradságot.

Ez persze legkevésbé sem Keleti Ágnes és társai felel?ssége. ?k a történelem nagy pillanatában, majd az egész életükkel példát mutattak. Úgy mentek el, hogy örök útravalót hagytak hátra. Sportoló, s?t úgy általában ember ennél többet nem tehet.

Novák Miklós - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló